

ÎN VIZITĂ LA THEODOR AMAN

Câteodată, unele locuri ne tulbură sufletul și rămân, drept plăcută amintire, în interiorul ființei noastre. Indiferente la trecerea timpului, amintirile ies de multe ori la suprafață, având același efect, ca și când ar fi posibilă o reîntoarcere a clipelor ce le-au generat.

Mi-amintesc cu drag de anii liceului când plecam, în grup, să vizităm muzeele din București. Dintre toate, m-a atras în mod deosebit Muzeul de artă "Theodor Aman". După mai mulți ani, mi-am dorit să-l revizitez pentru a-l privi cu ochii omului matur, îndrăgostit de pictură dar și de arhitectura din alte vremuri. Nu o dată am trecut prin fața lui, mâhnită că nu îl găseam deschis. Mă resemnam, admirând fațada dinspre stradă decorată cu basoreliefuluri, nișe cu statui realizate de Karl Storck și medalioane cu efigiile lui Da Vinci și Michelangelo. Nu știam cât va dura perioada de restaurare, iar când, în sfârșit, am aflat că s-a redeschis, m-am liniștit, gândindu-mă că va sosi momentul în care îi voi trece pragul și voi fi încântată de ceea ce mă va aștepta dincolo de ziduri.

Iată că, într-o după-amiază de vineri, când razele soarelui cădeau necruțătoare peste oraș, oamenii încercând să le ocolească pe cât le permitea programul de lucru sau alte obligații cotidiene, am simțit îndemnul de a ajunge pe strada C. A. Rosetti, la numărul 8.

Ușa superbeii case a lui Theodor Aman, devenită muzeu în 1908, construită în stil neoclasic de Franz Scheller, după indicațiile pictorului, casă în care a locuit de la data finalizării în anul 1869 până la moartea sa (19 august 1891), mi-a fost deschisă de o doamnă foarte amabilă. M-am simțit, dintr-odată, ca și când venisem în vizită la cineva cunoscut. Atmosfera ospitalieră a holului în care am intrat, având pereții pictați de însuși Aman, reprezentându-l pe Mihai Viteazul în lupta de la Călugăreni (dreapta) și intrând în București (stânga), mi-a umplut sufletul de încântare, o stare care nu m-a părăsit nicio clipă pe perioada vizitei. Și spun vizită pentru că am simțit tot timpul că mă aflu în vizită la Theodor Aman, în lipsa acestuia, așteptându-l. Stăteam în pristorul său atelier, decorat în stil neogotic, și priveam captivată tabloul care ilustra chiar acea încăpere, cu peste o sută de ani în urmă. Emoționată, nu puteam să cred că stăteam lângă mobilierul din pictură, îl priveam și îl puteam atinge! Mai lipsea pictorul în fața șevaletului.

De altfel, într-o discuție cu doamna cea amabilă, m-am pomenit spunând - domnul Aman, ca și când vorbeam despre un om în carne și oase, stăpân al casei, care ar fi trebuit să sosească din clipă în clipă. Mi-l închipuiam lângă mine, arătându-mi tablourile expuse, iar eu aș fi îndrăznit să-l întreb cum i-a venit strălucita idee de a înființa, împreună cu Gheorghe Tătărescu, la București, în anul 1864, prima școală superioară de artă din țară, al cărei director a fost până în 1890. L-aș fi rugat să-mi povestească despre expozițiile artiștilor pe care le organizase, considerate primele saloane oficiale de artă din România. Probabil că nu m-aș fi abținut să-l rog să-mi vorbească despre casa sa de a cărei decorare - picturi murale, vitralii, lambriuri, sculptarea mobilierului - s-a ocupat personal. A fost doar o minunată închipuire. A trebuit să mă mulțumesc să admir tablourile.

Eram singurul vizitator, astfel încât mă simțeam cât se poate de confortabil, lăsându- mi liberă imaginația, ceea ce nu a fost deloc dificil, privirea fiindu- mi ațintită spre picturile ce reprezentau scene din atelierul artistului, reuniuni de familie, momente de relaxare din grădină („Lectură pe terasă”, „Siestă în grădină”, „Grădina casei pictorului”, „Primul atelier al artistului” ș.a). Simțeam atracția picturilor, având senzația că eu însămi mă aflam acolo, în acel timp și în acel spațiu, îmbrăcată într- o rochie lungă albă, din dantelă, la umbra unui pom înflorit, citind dintr- o carte sau participând la vreo serată. Mă lăsam invadată, în imaginația mea, de parfumul liliacului și al trandafirilor, perfect ilustrați în tablourile de pe pereții acelei case ce părea situată în Bucureștiul secolului al XIX- lea. Doar tablourile cu cireșe și pepene roșu mi- au amintit de căldura de afară, și abia mi- am înfrânat dorința de a nu le atinge, îndepărtându- mă oarecum frustrată. Am preferat să mă „răcoresc” sub „dușul rece” al istoriei noastre, oprindu- mă în fața unor lucrări splendide care m- au făcut să răsfoiesc în minte file ale istoriei scrise de Mihai Viteazul, Vlad Țepeș, Tudor Vladimirescu („Mihai Viteazul contemplând capul lui Bathory”, „Tudor Vladimirescu”, „Bătălia cu facile a lui Vlad Țepeș”).

Am plecat din casa marelui om și ilustru artist, considerat primul pictor român modern, cu promisiunea că mă voi întoarce. O colecție impresionantă și valoroasă - picturi, gravuri, artă decorativă, mobilier și alte obiecte, merită o a doua, o a treia vizită, pentru a- l cunoaște pe Theodor Aman, peste timp. Pe curând!

CAMELIA PANTAZI TUDOR

0%

User Rating: Be the first one !

